

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH220077
NAZWA OBSZARU Młosino-Lubnia

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH220077	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Młosino-Lubnia

1.4. Data opracowania 2002-10	1.5. Data aktualizacji 2025-01
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2004-04
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2022-01
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 19 października 2021 r. w spr. soo Młosino-Lubnia (PLH220077)

Wyjaśnienia:	Powiększenie - 10.2009 r.
--------------	---------------------------

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
17.8412

Szerokość geograficzna
53.9231

2.2. Powierzchnia [ha]:
2469.49

2.3. Obszar morski [%]
0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2 Nazwa regionu

PL63	Pomorskie
------	-----------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3110			31.65		G	A	C	B	B
3130			0.25		M	A	C	A	C
3140			292.17		G	A	C	B	B
3150			196.16		G	B	C	B	C
3160			5.19		G	B	C	B	B
4030			0.49		M	D			
7110			5.79		G	B	C	B	C
7140			3.67		G	A	C	A	C
7150			0.49		M	A	C	A	B
7230			0.24		M	D			
9190			12.39		M	D			
91D0			2.96		G	B	C	B	C
91E0			17.72		G	C	C	B	C
91T0			493.33		M	A	B	A	A

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe

- (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki				Populacja na obszarze						Ocena obszaru				
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
M	1337	Castor fiber			p				P	M	D			
F	1149	Cobitis taenia			p				P	P	D			
I	1042	Leucorrhinia pectoralis			p				P	M	C	A	C	C
P	1831	Luronium natans			p	10000	10000	shoots		M	B	A	C	A
M	1355	Lutra lutra			p				P	P	D			
M	1318	Myotis dasycneme			r	230	270	i		G	A	A	C	A
I	1037	Ophiogomphus cecilia			p				P	M	C	B	C	C

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N10	2.17
N23	1.03

N17	76.81
N06	17.74
N19	2.1
N12	0.15
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar obejmuje fragment równiny sandrowej z szeregiem zagłębień wytopiskowych, wypełnionych torfami i zbiornikami wodnymi o charakterze jezior dystroficznych i lobeliowych. Krzyżujące się rynny jeziorne są wypełnione jeziorami eu- i mezotroficznymi (m.in. jeziora ramienicowe). Otoczone są one torfowiskami przejściowymi i płatami szuwarów, oraz borami bagiennymi. W ostoi stwierdzono też występowanie torfowisk wysokich. Na równinie miejscami uformowały się wydmy, które obecnie porośnięte są borami sosnowymi - dominującymi w ostoi. Wśród nich są bory chrobotkowe, w tym wyjątkowo dobrze zachowane płaty z bogatą florą porostów naziemnych. W leśniczówce Lubnia znajduje się b. ważna kolonia rozrodcza nocka łydkowłosego, a obszar (głównie duże, nie zanieczyszczone jeziora) jest dla niego naturalnym żerowiskiem. Obszar jest pod względem hipsometrycznym obszarem płaskim, o mało zróżnicowanych wysokościach względnych i bezwzględnych. Mieści się on w przedziale wysokości od około 140 m n.p.m. (poziom jeziora Brzeźno i odpływ rzeki Parzenicy z Jeziora Skąpego) do około 190 m n.p.m. (wzniesienia na południe od Jeziora Wielewskiego). Małe deniwelacje i spadki terenu oraz łatwo przepuszczalne podłoże stwarzają dobre warunki do istnienia intensywnej infiltracji wód.

W krajobrazie obszaru przeważają równiny sandrowe poprzecinane rynnami subglacialnymi. Wśród utworów powierzchniowych dominują tu piaski i żwiry sandrowe powstałe w wyniku akumulacji na peryferiach lądolodu. Ponadto w obrębie ostoi występują miejscami piaski, żwiry i głazy moren czołowych. Dominującym typem gleb na badanym obszarze są gleby bielcowe rozwinięte na piaskach sandrowych. Ponadto można tu wyróżnić gleby brunatne wylugowane i kwaśne oraz bielice powstałe na bazie glin zwałowych. W rynnach i dolinach rzecznych występują gleby torfowe i murszowe, powstałe na torfach i utworach mułowo-torfowych. Obszar przecięty jest przez dział wodny pomiędzy dorzeczami Brdy i Wdy, przebiegający na północ od Jeziora Zmarłe Duże. Południowa część obszaru zlokalizowana jest w dorzeczu Wdy, natomiast fragment północny należy do dorzecza Brdy. Charakteryzuje się on przeciętną regionalną wydajnością hydrologiczną. Średni odpływ jednostkowy z wielolecia kształtuje się tu na poziomie 6-8 l/s*km², czyli jego wartość jest niewiele wyższa od średniej obliczonej dla obszaru Polski. Jest to spowodowane małym nachyleniem terenu oraz przeciętnymi sumami rocznymi opadów na poziomie około 600 mm przy wartościach parowania terenowego na poziomie około 470 mm. Pod względem warunków występowania wód podziemnych obszar jest zaliczany do regionu przymorskiego. Występują tu wody porowe w warstwach odkrytych (gruntowe) oraz izolowane od powierzchni wody w głębie. Głębokość występowania pierwszego zwierciadła wód podziemnych (wg. Atlasu hydrologicznego Polski 1987) jest tu szacowana na 5-20 m pod powierzchnią terenu. Charakterystyczny dla tego rejonu jest bardzo duży udział odpływu podziemnego w ogólnej masie odpływu, sięgający ponad 75%. Jest to związane z dużą zdolnością infiltracyjną podłoża obszaru.

Sieć rzeczna rozwinęła się głównie w dnach rynien subglacialnych. Występujące tu jeziora połączone są jedynie krótkimi odcinkami rzecznyymi. Północna część obszaru (dorzecze Brdy) odwadniana jest od jeziora Młosino Wielkie w kierunku zachodnim rzeką Młosiną do Zbrzycy. W tym systemie rzeczno-jeziornym leżą połączone kaskadowo jeziora: Brzeźno, Kały, Młosino Małe i Młosino Wielkie. Na południe od Młosina Wielkiego znajduje się bezodpływowe jezioro Kły.

Południowa część obszaru, leżąca w dorzeczu Wdy, jest odwadniana powierzchniowo w kierunku południowym od Jeziora Skąpego rzeką Parzenicą do Niechwaszczy i dalej do Wdy. Źródłem Parzenicy jest Jezioro Wielewskie, z którego rzeka ta przepływa kolejno przez jeziora ostoi: Głuchówko, Swatki, Blewicz, Jazy i Skąpe. Od północy Parzenica zasilana jest jeszcze dopływem z jeziora Zmarłe Małe do jeziora Swatki. W granicach obszaru leżą jeszcze dwa jeziora bezodpływowe: Piekielko i Cyrkowiec (na południe od Jeziora Skąpego).

4.2. Jakość i znaczenie

Obszar Młosino-Lubnia stanowi jedną z dwóch w Polsce znanych kolonii rozrodczych nocka łydkowłosego (budynek leśniczówki w Lubni) wraz z jeziorami stanowiącymi żerowiska tego zagrożonego wymarciem gatunku nietoperza (kategoria EN według Polskiej Czerwonej Księgi).

Obszar stanowi także jeden z najlepiej zachowanych płatów borów chrobotkowych na Pomorzu, w części

chroniony w rezerwacie "Bór Chrobotkowy", ze stanowiskami chronionych, rzadkich i zagrożonych gatunków porostów naziemnych (ponad 40 gatunków). Do najcenniejszych należą: płucnica niwalna *Flavocetraria nivalis* (gatunek wysokogórski, jedno z dwóch stanowisk na niżu polskim, zagrożony w kraju - EN), chrobotek alpejski *Cladonia stellaris* (gatunek górski, zagrożony w kraju - EN) i grzybinka cielista *Baeomyces carneus* (bardzo rzadki i krytycznie zagrożony w kraju - CR, znaleziony na terenie ostoi pierwszy raz na Pomorzu od 100 lat). Znajduje się tu m.in. najbogatsza w Polsce populacja, bardzo rzadkiego chruścika tasiemcowatego (fińskiego) *Stereocaulon taeniarum* (narażony w kraju - kategoria VU). Łącznie, lichenobiota rezerwatu liczy 70 gatunków.

Ponadto, w obszarze znajdują się dobrze zachowane jeziora lobeliowe - jez. Kły, Chińskie (Cyrkowiec) i Zmarłe Duże - z licznymi populacjami *Lobelia dortmanna*; Bardzo liczna i dobrze zachowana populacja *Luronium natans* w jeziorze Chińskie (Cyrkowiec). Znajdują się tu także dwa jeziora ramienicowe (jez. Wielewskie i Skąpe) z dużymi powierzchniami łąk ramienicowych.

Ponadto dobrze zachowały się tu torfowiska przejściowe. Stwierdzono na tym obszarze fragmenty zbiorowisk szuwarowych, w tym szuwaru kłociowego oraz zbiorowiska muraw napiaskowych z dużym udziałem porostów, w tym *Cetraria nivalis*. Są tu stanowiska szeregu rzadkich i ginących gatunków roślin zarodnikowych i naczyniowych, m.in. *Ranunculus reptans*, *Cladium mariscus*, *Wolffia arrhiza*, *Rhynchospora fusca*, kilka gatunków z rodzaju *Chara*. Typy siedlisk przyrodniczych z załącznika I Dyrektywy Siedliskowej (13 zidentyfikowanych) zajmują niemal połowę obszaru (42,8%).

Siedlisko 3110 Jeziora lobeliowe ostoi są położone w leśnym krajobrazie, są niewielkie i stosunkowo płytkie. Ich reprezentatywność dla siedliska jest wysoka (A). Pod względem hydrochemicznym cechują się lekko zasadowym odczynem wody, jej niskim przewodnictwem elektrolitycznym, są miękowodne, oligotroficzne i oligohumusowe. W ich litoralu na znacznej powierzchni występują płaty zbiorowiska *Isoëto-Lobelietum lobelietosum*, tworzone głównie przez *Lobelia dortmanna*. Częstym gatunkiem jest *Myriophyllum alterniflorum*. W jeziorze Kły ponadto nielicznie występuje *Littorella uniflora*, a w jeziorze Cyrkowiec liczna populacja *Luronium natans*. Stan zachowania siedliska oceniono na B. Niepokojący jest skład fitoplanktonu jeziora Kły, który w 2012 roku tworzyły bruzdnice (*Peridinium willei*) oraz sinice nitkowate (*Anabaena flos-aquae*), będące wskaźnikiem eutrofizacji. Niepokojące jest także stwierdzone w 2012 roku znaczne zabarwienie wody jezior oraz związana z tym stosunkowo niska jej przezroczystość. Śródlądowe położenie jezior lobeliowych ostoi sprawia, iż szanse zachowania ich są mimo to duże, jednak pod warunkiem wyłączenia zbiorników z użytkowania rybackiego. Zbiorniki te stanowią dość odosobnioną, niewielką grupę jezior lobeliowych przy południowym skraju pomorskiego zasięgu występowania siedliska, ich ochrona jest konieczna dla zachowania ciągłości zasięgu siedliska. Ocena ogólna siedliska - B. Siedlisko 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki wodne z podwodnymi łąkami ramienic *Charetea*. W obszarze są dwa jeziora ramienicowe: Jezioro Skąpe oraz Jezioro Wielewskie. Są to zbiorniki stosunkowo duże i głębokie. o wodzie dobrze mineralizowanej, umiarkowanie przezroczystej i zawierającej umiarkowaną zawartość wapnia. W litoralu obu jezior występują zbiorowiska ramienic. W jeziorze Wielewskim wzdłuż niemal całej linii brzegowej powierzchnię litoralu zajmują *Charetum asperum*, *Charetum fragilis*, miejscami także *Charetum contrariae*. Głębiej, w pasie od głębokości 2,5 do 4,5 m dominują rośliny naczyniowe (*Ceratophyllum demersum* i *Myriophyllum spicatum*). Od 4,5 do 6 m głębokości dno zajmują zbiorowiska kryniczników: *Nitellopsidetum obtusae* i *Nitelletum flexilis*. W Jeziorze Skąpym flora ramienicowa jest uboższa. Spotyka się tu *Chara tomentosa* i pojedyncze skupiska *Chara delicatula*, głębiej (od 1,5 do 4,5 m) występuje *Ceratophyllum demersum* oraz skupiska *Nitellopsis obtusa*. Podsumowując reprezentatywność jezior w obszarze (zwłaszcza Jeziora Wielewskiego) jest doskonała (A), a stan ich zachowania jest nadal dobry (B). Powierzchnia względna siedliska jest niewielka (C), mimo to znaczenie obszaru w ochronie siedliska jest istotne (ocena ogólna B).

Siedlisko 3150 Starorzeczka i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z *Nympeion*, *Potamion*. W obszarze jest 10 jezior należących do tego siedliska. Są to jeziora: Brzeźno, Młosino Wielkie, Młosino Małe, Kały, bezimienny zbiornik na pd. od jeziora Kały, Jazy, Blewicz, Głuchówko, Swatki oraz bezimienny zbiornik przy pd.-wsch. brzegu jeziora Wielewskiego. Są to zbiorniki przepływowe, zróżnicowane pod względem morfometrycznym, o powierzchni od 0,91 do 70,59 ha i głębokości do 22,4 m (jezioro Młosino Wielkie). Pod względem hydrochemicznym cechują się one wodą o zasadowym odczynie, umiarkowanym jak na ten typ jezior przewodnictwem elektrolitycznym oraz niewielką przezroczystością. Ich roślinność podwodna jest stosunkowo skąpo rozwinięta i mało jak na ten typ siedliska różnorodna. Jeziora Kały, Jazy oraz Swatki to płytkie i zarastające zbiorniki o organicznych, w części torfowych brzegach, z bogatą roślinnością szuwarową i rozległymi płacami zespołu osoki aloesowatej *Stratiotetum aloides* na znacznej powierzchni dna. Jeziora Brzeźno i Wielkie Młosino to duże jeziora rynnowe o stromych w większości brzegach, ze skąpo rozwiniętą roślinnością szuwarową i dość ubogą roślinnością podwodną,

zdominowaną przez rogatka sztywnego *Ceratophyllum demersum*, z niewielkim płatami rdestnicy przeszytej (zespół *Potamogeton perfoliati*), wywłócznika kłosowego (zespół *Myriophyllum spicatum*) i włosienicznika krążkolistnego (*Ranunculetum circinatis*) oraz niewielkim udziałem pleustofitów (*Lemna minor*, *Spirodella polyrhiza*, *Hydrocharis morsus ranae*). Pozostałe jeziora mają charakter pośredni, a ich roślinność podwodna nie odbiega od opisanej powyżej. Specyficzny jest bezimienny zbiornik na pd. od jeziora Kały. Jest on otoczony brzeziną bagienną, przy jego północnym brzegu ulokowane jest niewielkie torfowisko, a mimo to, zapewne z powodu podziemnego zasilania, skład chemiczny jego wody i roślinność wodna odpowiadają siedlisku 3150. Podsumowując, reprezentatywność jezior obszaru dla siedliska 3150 jest dobra (B); Ich stan zachowania jest również dobry (B, przy dobrym stopniu zachowania struktury i dobrych perspektywach ochrony). Powierzchnia względna jest niewielka (C), ze względu na bardzo duże zasoby siedliska w kraju. Ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska jest znacząca (C).

Siedlisko 3160 Naturalne dystroficzne zbiorniki wodne. W obszarze jest 5 zbiorników dystroficznych. Położone są one w niewielkich, bezodpływowych zagłębieniach terenu. Większość z nich, za wyjątkiem jeziora Piekiełko, położona jest w centralnej części obszaru, wzdłuż drogi Lubnia – Wiele. Są to w większości stosunkowo młode postaci jezior dystroficznych, ze stosunkowo wąskim pasem torfowych obrzeży wykształconych w postaci pływającego pła oraz z niewielkimi fragmentami mineralnego brzegu, dobrze reprezentatywne dla siedliska, w większości z zachowanymi naturalnymi warunkami hydrologicznymi. Ze względu na znaczną liczbę jezior dystroficznych w obszarze, ich typowość oraz w większości dobry stan zachowania (B), stopień ich reprezentatywności (B), powierzchnia względna (C), ocena ogólna (B).

3130 Brzegi lub osuszone dna zbiorników wodnych ze zbiorowiskami z *Littorelletea*, *Isoëto-Nanojuncetea* W obszarze, nie odnaleziono płatów roślinności, które można by jednoznacznie zaliczyć do omawianego siedliska. Jest prawdopodobne występowanie w obszarze płatów roślinności charakterystycznej dla siedliska 3130 w płytkim litoralu jezior eutroficznych (siedlisko 3150), w rejonach o łagodnych stokach i drobnoziarnistym, mineralnym lub mineralno-organicznym podłożu. Potwierdzenie tego wymagałoby szczegółowej inwentaryzacji terenowej, w 2012 roku nie odnaleziono takich płatów. W trakcie prac nad PZO stwierdzono natomiast występowanie niewielkich płatów ponikła igłowatego *Eleocharis acicularis* oraz situ drobnego *Juncus bulbosus* – zarówno w jeziorach lobeliowych (3110), jak w jeziorze Małe Zmarłe, które uznano za wczesne stadium jeziora dystroficznego (3160). Zdecydowano jednak, sugerując się zapisami zawartymi w opracowaniu Popieli (2004), iż nie jest zasadne wyróżnianie na tej podstawie płatów siedliska 3130 w obrębie zbiorników stanowiących inne siedlisko (3110, 3160). Obecny zapis w SDF podaje następującą ocenę siedliska w obszarze: stopień reprezentatywności A, stan zachowania A, powierzchnia względna C, ocena ogólna C. Sugeruje się weryfikację tych zapisów po wprowadzeniu ustaleń dot. zasad wyróżniania siedliska przez GIOŚ, w kolejnym PZO. Do tego celu konieczna będzie jednak szczegółowa inwentaryzacja roślinności litoralu jezior w obszarze.

Siedlisko 4030 Suche wrzosowiska (*Calluno-Genistion*, *Pohlio-Callunion*, *Calluno-Arctostaphylian*). Mimo szerokiego rozpowszechnienia podstawowego edyfikatora – wrzosu pospolitego *Calluna vulgaris*, siedlisko w obszarze występuje jedynie w postaci bardzo wąskich pasów wzdłuż dróg leśnych, kołowych oraz na niewielkich wyniesieniach terenu i skarpach jako okrajek bądź zbiorowisko zastępcze w kręgu siedliskowym borów świeżych i suchych (w tym chrobotkowych). Nigdzie nie zaobserwowano zwartych, wielkoobszarowych powierzchni. Obserwowane fitocenozy są przeważnie zubożałymi postaciami zespołu *Pohlio-Callunetum* z lokalnie dużym udziałem porostów naziemnych z rodzajów *Cladonia* i *Cetraria* oraz niewielkim mącznicy lekarskiej *Arctostaphylos uva-ursi* i nie są w pełni reprezentatywne dla dobrze wykształconego siedliska, z tego względu ocena reprezentatywności D jest uzasadniona.

Siedlisko 7110 Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą. W obszarze zlokalizowano siedem torfowisk wysokich. Występują one w złądowiałych zatokach jezior oraz w zagłębieniach wytopiskowych, często w kompleksach z borem lub brzeziną bagienną, w centralnej i północnej części obszaru. Są dość jednorodne florystycznie. Na kępach dominują fitocenozy z rzędu *Sphagnetalia magellanici*, natomiast w dolinkach – z rzędu *Scheuchzerietalia palustris*; rzadziej występują płaskie mszary budowane przez *Sphagnum fallax*. Podstawowymi gatunkami obecnymi w warstwie zielonej są *Eriophorum vaginatum* i *Oxycoccus palustris*. Na kopolach torfowisk powszechnie występuje sosna, przy czym na większości obiektów ma ona obniżoną żywotność, a wiele drzew jest martwych. Zbiorowiska torfowisk wysokich obszaru wykształcone są dość typowo – ocena reprezentatywności B. Szacunkowa powierzchnia siedliska w obszarze została oceniona na poniżej 2% powierzchni zajętej przez torfowiska wysokie na terenie kraju – ocena C. Stan zachowania struktury siedliska w obszarze jest dość dobry (II). Niektóre obiekty (np. torfowisko na południe od jez. Kły) są lekko przesuszone, co uwidacznia się w ustępowaniu gatunków dolinkowych. Torfowisko nad jeziorem Małe Zmarłe oraz torfowisko przy północno-zachodnim brzegu jeziora Moczadło noszą ślady ekstensywnej

eksploatacji torfu (obecność niewielkich wyrobisk, aktualnie całkowicie zarośniętych roślinnością torfotwórczą). Dwa torfowiska wysokie (torfowisko na południe od jez. Kły oraz torfowisko w południowo-zachodniej zatoce jeziora Moczadło) objęte są ochroną w formie użytków ekologicznych. Sukcesja roślinna obserwowana na torfowisku nad jez. Małe Zmarłe może w dalszej perspektywie czasowej prowadzić do rozwoju boru bagiennego. Pozostałe obiekty wydają się być dość stabilne. Głównym zagrożeniem dla torfowisk wysokiego obszaru jest gospodarka leśna, a zwłaszcza prowadzenie zrębów zupełnych w bezpośrednim sąsiedztwie torfowisk. Uwzględniając aktualnie występujące tendencje dynamiczne oraz występujące zagrożenia, perspektywa zachowania siedliska w obszarze jest dobra. Stan zachowania siedliska określono jako B. Obszar jest znaczący dla zachowania siedliska w skali kraju (ocena ogólna C).

Siedlisko 7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska. W obszarze jest 12 niewielkich torfowisk przejściowych. Większość z nich znajduje się w północnej części obszaru, jedynie trzy położone są przy jego południowej granicy, nad jeziorami Cyrkowiec i Piekiełko. Torfowiska przejściowe zlokalizowane są w zagłębieniach wytopiskowych oraz w złądowniach zatok jeziornych. Występują w kompleksach z płatami boru bagiennego. Siedlisko wykształcone jest w formie wąskich pasów pływającego pła na obrzeżach jezior w wytopiskach, bądź w postaci większych płatów roślinności mszarnej. Na obrzeżach jezior dominują fitocenozy mszaru przygielkowego *Rhynchosporium albae*, natomiast w całkowicie zatorfionych obniżeniach wytopiskowych i w złądowniach zatok jezior – mszaru z turzycą dzióbkowatą *Sphagno – Caricetum rostratae*. Mniejsze powierzchnie zajmują zbiorowiska z torfowcem kończystym i welnianką wąskolistną *Sphagnum fallax – Eriophorum angustifolium* oraz z torfowcem kończystym i turzycą nitkowatą, *Sphagnum fallax – Carex lasiocarpa*. Charakterystyczną cechą torfowisk przejściowych obszaru jest stały udział gatunków charakterystycznych dla klasy *Oxycocco-Sphagnetea* (głównie *Sphagnum magellanicum*); w niektórych przypadkach wypiętrzają się inicjalne kępy, wskazujące na naturalną sukcesję roślinną w kierunku zbiorowisk wysokotorfowiskowych. Zdecydowana większość fitocenoz siedliska 7140 w obszarze jest typowo wykształcona i cechuje się doskonałą reprezentatywnością – reprezentatywność A. Szacunkowa powierzchnia siedliska w obszarze została oceniona na poniżej 2% powierzchni zajętej przez torfowiska wysokie na terenie kraju – ocena C. Stan zachowania siedliska w obszarze, zarówno pod względem struktury, jak i funkcji jest bardzo dobry. Płaty siedliska są dobrze uwodnione, w fitocenozach brak zniekształceń, wskazujących na zaburzenia antropogeniczne. Jedynym potencjalnym zagrożeniem dla siedliska może być gospodarka leśna, zwłaszcza prowadzenie zrębów zupełnych w pobliżu torfowisk, jednakże perspektywy trwania siedliska w obszarze w obecnym stanie zachowania wydają się być bardzo dobre. Stan zachowania A. Obszar jest znaczący dla zachowania siedliska w skali kraju (ocena ogólna C). Siedlisko 7150 Obniżenia na podłożu torfowym z roślinnością ze związku *Rhynchosporion*. W dostępnych danych inwentaryzacyjnych nie ma informacji o płatach siedliska w obszarze, a zapis w SDF nie jest poparty materiałem kartograficznym. Potencjalnie możliwe jest występowanie w obszarze niewielkich płatów inicjalnej roślinności torfowiskowej na mineralnym, piaszczystym substracie z cienką warstwą materii organicznej na obrzeżach jezior lobeliowych oraz w rejonach mineralnych obrzeży jezior dystroficznych. Nie należy natomiast oczekiwać w obszarze zbiorowisk wykształconych na nagim torfie. Zlokalizowanie stanowisk wymagałoby szczegółowej lustracji obrzeży jezior lobeliowych pod tym kątem, optymalnie w okresie niskiego poziomu wody w jeziorach.

Siedlisko 7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk. W obszarze jest jeden niewielki płat kalcyfilnego mechowiska. Znajduje się on na N brzegu jez. Wielewskiego, w miejscowości Wiele. Warstwa mszysta, zdominowana przez *Drepanocladus sp.* osiąga prawie 100% zwarcie. O obecności związków wapnia w podłożu świadczy obecność kalcyfitów, m. in. z rzędu *Caricetalia davallianae*. Na mechowisku występują cenne gatunki roślin – *Carex lepidocarpa*, *Utricularia intermedia*, *Parnassia palustris*, *Dactylorhiza sp.*. Zagrożenie dla siedliska stanowi ekspansja trzciny oraz lokalizacja w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowań, przy brzegu użytkowanego rekreacyjnie jeziora oraz w pobliżu łąk i pastwisk. Ze względu na niewielką powierzchnię siedliska oraz niezadawalający stan zachowania, ocena reprezentatywności siedliska to D.

9190 Kwaśne dąbrowy (*Quercus-Fagetea*). Wg dostępnych danych (Mieńko i in. 1997) w obszarze są 3 płaty kwaśnej dąbrowy, położone przy południowych brzegach jeziora Wielewskiego. Mając na uwadze niewielką powierzchnię tych płatów, siedlisko otrzymało ocenę reprezentatywności D.

91D0 Bory i lasy bagienne. W obszarze stwierdzono pięć płatów boru bagiennego oraz dwa płaty brzeziny bagiennnej. Są one związane w większości z kompleksami torfowisk wysokiego i przejściowego. Tworzą najczęściej różnej szerokości pasy na granicy zatorfionych niecek i gruntu mineralnego. Przestrzennie dominują bory bagienne (*Vaccinio uliginosi-Pinetum*). W drzewostanie borów panuje sosna zwyczajna, niekiedy z domieszką brzozy omszonej. W runie obficie występują *Ledum palustre* i *Vaccinium uliginosum*,

natomiast warstwę mszystą tworzą, w różnych proporcjach torfowce (głównie *S. magellanicum* i grupa *S. fallax*) oraz mchy borowe. Płat siedliska na NW brzegu jez. Kły wykazuje objawy przesuszenia, związane z oddziaływaniem rowu odwadniającego. W płatach brzeziny bagiennej drzewostan budowany jest przez brzozę omszoną z niewielką domieszką sosny. W warstwie krzewów odnawia się *Betula pubescens*, obficie występuje również *Frangula alnus*. Runo zdominowane jest przez *Lycopodium annotinum* i *Dryopteris* sp. Fitocenozy siedliska w obszarze wykształcone są dość typowo, co pozwala na nadanie stopnia reprezentatywności B. Szacunkowa powierzchnia siedliska w obszarze została oceniona na poniżej 2% powierzchni zajętej przez bory i lasy bagienne na terenie kraju – ocena C. Struktura fitocenz jest w większości przypadków dobra; płat odwadniany ma częściowo zdegradowaną strukturę. Ocena stanu zachowania B. Obszar jest znaczący dla zachowania siedliska w skali kraju (ocena ogólna C).

91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion*). Płaty siedliska występują w większości na brzegach jezior (głównie jez. Kały) i nie zawsze są związane z ciekami wodnymi. Często pozostają pod wpływem wód gruntowych (na wysiękach, źródłiskach). W obszarze stwierdzono występowanie łęgu olsowo-jesionowego *Fraxino-Alnetum*, którego najlepiej zachowany płat z najstarszym drzewostanem znajduje się na wyspie na jez. Młosino Wielkie oraz olsów źródłiskowych. Zbiorowiska siedliska 91E0 nie są typowo wykształcone; większość płatów ma charakter przejściowy, występują w nich z podobną ilościowością gatunki łęgowe i olsowe. Z kolei płaty *Cardamino Alnetum* nawiązują do olsów torfowcowych *Sphagno squarrosi* – *Alnetum* (obecność torfowców i innych gatunków związanych z siedliskami kwaśnymi). Jest to prawdopodobnie związane z położeniem na sandrach. Drzewostan buduje głównie olsza czarna z różną domieszką brzozy omszonej. W warstwie krzewów oprócz odnowienia olszy i brzozy częsta jest kruszyna pospolita. Runo jest bogate, wielogatunkowe. Cechą charakterystyczną jest duży udział *Thelypteris palustris*. W słabo rozwiniętej warstwie mszystej obecne są głównie *Plagiomnium undulatum* i *Climacium dendroides*, lecz w niektórych przypadkach występują w niej torfowce – *S. squarrosus* i *S. palustre*. Ze względu na nietypowe wykształcenie wielu płatów siedliska ocena reprezentatywności to C. Szacunkowa powierzchnia siedliska w obszarze została oceniona na poniżej 2% powierzchni zajętej siedlisko w kraju – ocena C. Ze względu na to, że nietypowe wykształcenie fitocenz łęgowych jest prawdopodobnie spowodowane lokalnymi warunkami środowiskowymi, a nie wskazuje na degradację siedliska, stopień zachowania struktury i funkcji określono jako dobry - ogólnie ocenę stopnia zachowania - B. Obszar jest znaczący dla zachowania siedliska w skali kraju (ocena ogólna C).

Siedlisko 91T0 Sosnowy bór chrobotkowy (*Cladonio-Pinetum* i chrobotkowa postać *Peucedano-Pinetum*). Siedlisko w obszarze ma charakter przeważnie niejednorodnych płatów drzewostanów w różnych klasach wieku z właściwym zwarciem oraz wzorcowym rozwinięciem niższych warstw. Kombinacja florystyczna runa porostowego należy do najbogatszych i najlepiej zachowanych w skali kraju i obfituje w gatunki rzadkie i zagrożone. Lokalnie runo porostowe jest narażone na konkurencję ze strony runa zielnego (wrzos) na niewielką skalę. W płatach stwierdzono występowanie interesujących i nieczęstych w skali kraju grzybów kapeluszowych, m.in. *Amanita regalis* oraz rzadszych mszaków, np. *Dicranum majus*. Warto odnotowania jest również liczne występowanie tutaj rzadkich i zagrożonych porostów nadrzewnych oraz bujny rozwój ich plech. Siedlisko w najlepiej zachowanej postaci obserwuje się przede wszystkim w kompleksie leśnym w sąsiedztwie rezerwatu „Bór Chrobotkowy” oraz leśniczówki w Lubni i wzdłuż drogi w kierunku Małego Gliśna. Liczne płaty o dobrym lub średnim stanie zachowania obserwuje się także wzdłuż drogi Lubnia – Wiele. Znaczenie obszaru dla ochrony siedliska w świetle aktualnych badań utrzymuje ogólną ocenę doskonałą (A) ze względu na wysoki stopień reprezentatywności i znaczna powierzchnię względną siedliska. Stopień reprezentatywności oceniono na A, stan zachowania – A, względną powierzchnię – B.

1831 Elisma wodna. W obszarze jest jedno stanowisko elismy wodnej – w jeziorze Cyrkowiec. Populacja jest liczna i dobrze zachowana. Osobniki elismy porastają dno na głębokości od 0 do 1,5m. Dość licznie występują one wzdłuż brzegu wschodniego – w płatach zespołu *Isoëto-Lobelietum* var. *lobelietosum*. Ponadto tworzą one kilka niewielkich skupisk w południowo-wschodniej części litoralu. W jeziorze występują zarówno osobniki z liśćmi pływającymi, jak i formy typowo podwodne. Ich stan zdrowotny wydaje się być właściwy, nie stwierdzono nekroz, ubytków liści czy innych zmian chorobowych. Cechy siedliska są w większości właściwe. Stanowisko w jeziorze Cyrkowiec, pomimo iż ulokowane jest w obrębie zasięgu gatunku (izolacja C) jest dość odosobnione, leży pomiędzy skupiskiem jezior z *Luronium natans* w ostoi Sandr Brdy, a grupą stanowisk tego gatunku na południe od Kościerzyny. Ze względu na to położenie, dużą liczebność i dobre perspektywy zachowania (ocena populacji B, stan zachowania A) jego ochrona ma bardzo duże znaczenie dla zachowania gatunku (ocena ogólna A).

1831 Nocek łydkowłosy. Gatunek znany na terenie obszaru od 2002 roku, tworzy kolonię rozrodczą w budynku leśniczówki w Lubni. Początkowo liczyła 107 dorosłych samic i młodych, potem jej liczebność

stopniowo rosła, osiągając wartość 391 osobników w lipcu 2005 i 396 osobników w czerwcu 2006 roku. Później jednak liczebność gwałtownie spadła (już tylko 268 osobników w lipcu 2007) i pozostała niemal niezmienną w kolejnym sezonie (2008) po remoncie budynku, przeprowadzonym zgodnie z wytycznymi, sporządzonymi przez specjalistów-chiropterologów (Zapart i in. 2008). Potem jednak liczebność nocka łydkowłosego w leśniczówce spadała nadal, osiągając zaledwie 170 osobników w 2009 roku, 60-70 osobników w 2011 roku i zaledwie 40-50 osobników w 2012 roku. Obecnie kolonia w Lubni wykorzystuje równocześnie szereg kryjówek poza obszarem, między którymi swobodnie przemieszczają się osobniki, a obserwowane spadki liczebności w samej Lubni prawdopodobnie wiążą się właśnie z przenoszeniem się do innego schronienia większej części kolonii. Nietoperze tylko niewielką część czasu żerowania spędzają na jeziorach w granicach obszaru, głównie na Jeziorze Wielewskim i Blewicz, rzadko pojawiają się na jeziorach Wielkie Młosino, Duże Zmarłe, Kły i Jazy, regularnie żerują natomiast na Jeziorze Wdzydzkim, Parzyn, Warszyn, stawach rybnych koło Leśna-Cegielni, a także na odcinku rzeki Wdy między wypływem z jeziora Wdzydze a mostem w Borsku. Ocena populacji – A, stan zachowania – A, izolacja – C, ocena ogólna – A.

1337 Bóbr europejski. Większość stanowisk bobrów na terenie obszaru Młosino-Lubnia pozbawiona jest tam i żeremi. Wg danych inwentaryzacji LP (2007) w obszarze jest 8 stanowisk tego gatunku. Nie jest znana rzeczywista liczba rodzin zasiedlających obszar.

1037 Trzepla zielona. W trakcie prowadzonych przez specjalistę prac terenowych nie potwierdzono występowania gatunku w obszarze. Ponadto stwierdzono, iż w obszarze nie ma miejsc mogących potencjalnie stanowić siedlisko dla tego gatunku. Gatunek został podany zapewne na podstawie osobnika (-ów) zalecałego, lub na podstawie błędnej identyfikacji. W granicach obszaru, w Parzenicy oraz w Młosinie występują dwa inne gatunki z rodziny gadziogłówkowatych (Gomphidae): gadziogłówka pospolita (*Gomphus vulgatissimus* (L.)) i smaglec ogonokleszcz (*Onychogomphus forcipatus* (L.)). W związku z powyższym proponuje się wykreślenie gatunku z SDF.

1042 Zalotka większa. W obszarze odnaleziono trzy stanowiska zalotki większej (*Leucorrhinia pectoralis* (Charp.)): jezioro Swatki, Kały oraz Małe Młosino. Wszystkie trzy stanowiska są to płytkie jeziora eutroficzne o mulistym dnie i o strefach brzeżnych zwarcie porośniętych osoką aloesowatą (*Stratiotes aloides*). Ponadto są to zbiorniki przez które przepływają lub z których wypływają ciek: Parzenica przez J. Swatka i Młosina z dwóch pozostałych. Gatunek występuje w optymalnych dla siebie środowiskach i prawdopodobnie jest liczny. Występuje też zapewne na większej liczbie stanowisk. Stan populacji gatunku jest dobry (stan zachowania A). Potencjalnymi zagrożeniami mogą być przede wszystkim zmiana żyzności wód i spadek jej przezroczystości oraz wpływ nadmiernej urbanizacji np. między jeziorami Swatka i Blewicz. Gatunek nie wymaga w obszarze specjalnych działań ochronnych poza utrzymaniem obecnych siedlisk w możliwie niezmiennym stanie. W świetle obecnych danych o gatunku z terenu Polski (Bernard i in. 2009). Populacja C, izolacja: C, stan zachowania A, ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony zasobów gatunku w kraju: C.

1355 Wydra. W inwentaryzacji LP 2007 w obszarze podano jedno notowanie o występowaniu gatunku, na podstawie odchodów zaobserwowanych przy wschodnim brzegu Jeziora Skąpego. Zapewne zasoby gatunku w obszarze są większe. Ocena stopnia reprezentatywności D.

1149 Koza. Wg informacji uzyskany w trakcie prac nad PZO w 2012 roku od rybackiego użytkownika, koza występuje w Jeziorze Skąpym. Reprezentatywność - ocena D.

Wszystkie oceny oraz opisy siedlisk, a także informacje na temat występowania w obszarze następujących gatunków: *Coregonus lavaretus*, *Coregonus albula*, *Silurus glanis*, *Lota lota*, *Drosera anglica*, *Sphagnum fuscum*, *Sphagnum russowii*, *Sphagnum obtusum*, *Leucorrhinia albifrons*, *Bombus jonellus*, *Bombus cryptarum*, *Ammophila pubescens*, *Lestica alata*, *Leucorrhinia caudalis*, *Cladonia abuscula*, *C. portentosa*, *C. rangiferina*, *C. stellaris*, *Cladonia stygia* są wynikiem weryfikacji terenowej w ramach opracowania planu PZO dla obszaru w 2012 r. (Bociąg i in. 2012).

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziomi	Zagrożenia i presje	Zanieczyszczenie (opcjonalnie)	Wewnętrzne / zewnętrzne

	[kod]	[kod]	[i o b]
H	E01.03		i
M	E01.04		i
M	F02		i
M	J02.05		i
L	G01.08		i
M	H01.03		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	B02		b

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Bociąg K. - dane niepublikowane 2. Bociąg K., Chmara R. 2008 Inwentaryzacja jezior ramienicowych (wizytowanie wszystkich jezior na obszarze ostoi, ocena stanu na podstawie obserwacji podwodnych) 3. Bociąg K. (red), Ćwiklińska P., Nowakowski S., Kowalewska A., Ciechanowski M., Wendzonka J. 2012. Dokumentacja planu zadań ochronnych obszaru Natura 2000 Młosino – Lubnia PLH 220077 w województwie pomorskim. msr.4. Ciechanowski M 2002 Coroczny monitoring liczebności nocków łydkowłosych w kolonii rozrodczej (jedna kontrola w czerwcu-lipcu 5. Ciechanowski M. 2008 Inwentaryzacja żerowisk nocka łydkowłosego (transekty łodzią lub pieszo wzdłuż brzegu, z zastosowaniem detektora ultradźwięków na wszystkich 11 jeziorach w promieniu 5 km od kolonii w Lubni) 6. Ciechanowski M. 2008 Monitoring sezonowych zmian liczebności nocka łydkowłosego w kolonii rozrodczej (w 2006 roku kontrola co tydzień, w latach 2007-2008 - co miesiąc) 7. Ciechanowski M., Przesmycka A., Benedycka A., Biała A., Sachanowicz K. 2003. Stwierdzenia rozrodu nocka łydkowłosego *Myotis dasycneme* (Boie, 1825) na Pojezierzu Pomorskim. Nietoperze. 4 (1): 103-105.8. Ciechanowski M., Sachanowicz K., Kokurewicz T. 2007 Rare or underestimated - The distribution and abundance of the pond bat (*Myotis dasycneme*) in Poland. Lutra 50 107-1349. Czerny M., Szmalec T., Szeremeta M., Alibożek G., Lipnicki L. 2002 Inwentaryzacja porostów i szaty roślinnej rezerwatu przyrody "Bór Chrobotkowy" w ramach przygotowania planu ochrony tego obiektu 10. Czerny M., Szmalec T., Szeremeta M., Alibożek G., Lipnicki L. 2002 Plan ochrony rezerwatu "Bór Chrobotkowy". Przedsiębiorstwo Wielobranżowe KRAMEKO Sp. z o.o., Pomorski Urząd Wojewódzki w Gdańsku, Wydział Ochr 11. Danielewicz W., Pawlaczyk P. 2004 Sosnowy bór chrobotkowy (Cladonio-Pinetum i chrobotkowa postać Peucedano-Pinetum). W: Herbich J. (red.), Poradnik ochrony

siedlisk i gatunków Natura 2000 - podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. Lasy i bory 5 291-29612. Fałtynowicz W., Szmeja J. 1978. O potrzebie utworzenia stref ochronnych wokół jezior lobeliowych. Chrońmy Przyr. Ojcz. 34(5). 13. Meller J. 1991. Szata roślinna projektowanego rezerwatu pod nazwą Kły. Prace magisterskie. WBiNoZ IBZTiGR UMK, Toruń. 14. Mieńko W. i in. 1997. Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza gminy Karsin. Biuro Dok. i Ochr. Przyr., Gdańsk. Msc. 15. Stachy J. (red.). 1987. Atlas Hydrologiczny Polski, IMGW, Wydawnictwa Geologiczne, Warszawa, 79 ss.16. Węgrzyn M. 2006 Monitoring siedliska 91T0 (śródlądowy bór chrobotkowy) na stałej powierzchni monitoringowej 17. Węgrzyn M. 2006 Zbiornicze sprawozdanie z obserwacji monitoringowych dla siedliska 91T0 Śródlądowy bór chrobotkowy (Cladino-Pinetum) w roku 2006 http://www.iop.krakow.pl/gios/monitoring/pdf/sprawozdanie_zbiorcze_91T0.pdf 18. Zapart A., Ciechanowski M. - dane niepublikowane

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	71.16	PL02	1.69	PL03	2.07

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL04	Lipuski	*	5.26
PL03	Wdzydzki Park Krajobrazowy	*	2.07
PL04	Północny - Część Zachodnia	*	65.91
PL02	Bór Chrobotkowy	*	1.69

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku
Adres:	Polska Chmielna 54/57 80-748 Gdańsk
Adres e-mail:	sekretariat.gdansk@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 6 maja 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Młosino-Lubnia PLH220077 (Dz. Urz. Woj. Pom. poz. 1941) Link: http://gdansk.rdos.gov.pl/mlosino-lubnia-plh220077
		Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 6 lutego 2015 r. zmieniające zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych

dla obszaru Natura 2000 Młosino-Lubnia PLH220077 (Dz. Urz. Woj. Pom. poz. 584)

Link: http://edziennik.gdansk.uw.gov.pl/WDU_G/2015/584/akt.pdf

Nie, ale jest w przygotowaniu

Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH220077

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

Tak Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)